

CZWORCA (10) sb f

Teksty nie oznaczają ó; a jasne.

sg N czworca (1). ◇ G czworce (1). ◇ A czworcę (5), czworcą (2); -ę *CzechEp* (3); -ę : -ą *NiemObr* (2 : 2). ◇ pl A czworc(e) (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

1. *Pojęcie Boga w czterech osobach, przypisywane katolikom przez innowierców w pismach polemicznych* (9) : á tak iuż Troycá ich vpádnie á miáľto niey Czworcá będzie. *CzechRozm* 26v; Iáko nie máią dná y w iedney iftności Troyce ś. we trzech ośobách dziwnie wymáłowáney od ízkolnych Theologow: ábo ráczey Máteologow. Ktorem Ioáchim mnich/ nie Troycę/ ále czworcę z ich włáfnych wywodow pokázowaľ. *CzechEp* 252, 252 [2 r.], 312; Bo iefli troycá byľá w Chriftušie: tedy iuż nie troycá/ ále czworcá wyznawáć/ y chwalić muśi. *NiemObr* 110, 111, 141 [2 r.].

2. *Kwadrat, czworobok* (1) : Gdy (lepak) te chodziły/ ná czterzy czworce łwe chodziły [*in eundo eis quattuor quadraturis (marg) lateribus (-) suis ambulabant*]/ niewracały łię gdy one chodziły/ bo ná mieyfce ná ktore pátrzyľá głowá/ zá niá chodziły *BudBib Ez* 10/11.

ZZie